

# Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

## ECHINOCTIU DE VÂRSTĂ

Se împlinesc în această primăvară șaizeci de ani de la crearea organizației revoluționare a tineretului din România, prilej cu care rememorăm un întreg traiect de luptă și muncă al tineretului nostru, înfățișată de marile idealuri ale poporului, ale partidului, prezentă cu mintea și brațul în întregul său și în fiecare durabil în anii de epocă și construcției socialiste. Ca o stare de spirit a tuturor vârstelor și mai ales ca o stare de spirit a tineretului, dar și ca o realitate în cea mai intimă și mai viguroasă dinamică a propriei sale condiții, tineretului — la al cărui aniversar participăm azi întru o măsură și în al cărui bizon semnificativ se adaugă chiar echinocliul de primăvară — punctează în datele sale esențiale istoria glorioasă a întregii națiuni. Și, ridicată la rang de principiu, la rang de destin, condiția ei este inseparabil legată de acea a poporului, a muncii și creației neîntrerupte, a luptei permanente pentru progres economic și social a țării, pentru afirmarea ei pe noi treptele de civilizație și progres.

Există un temelie de nobilitate și angajare profundă, patriotică în tot ceea ce înseamnă astăzi muncă și viață, gândire și acțiune concretă, comunistă, putere de via și înfăptuire, garanție a mersului sigur înainte și dorință de autodepășire: faptul că, așa cum consemnăm în mod distinct istoria, în conducerea organizației revoluționare a tineretului și-a desfășurat, la timpul respectiv, o bună parte a activității sale însuși omul căruia partidul și țara i-au încredințat cruntele destine: secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Acel ahi de mari și înalte bătălii de clasă rămin pilduroși prin personalitatea de marcă a celui care a știut să definească și să însușească un adevărat spirit revoluționar, patriotic, mișcărilor de tineret și să facă din această trăstătură o coordonată de fond a luptei și muncii tineretului generat. Se reflectă — și este evidentă această — în concepția par-

tidului nostru cu privire la lămurit, în politica sa permanentă deschisă către viziunile și dinamica vârstelor tinere, pentru formarea sa prin muncă și pentru muncă, prin știință, cultură și artă, pentru însușirea și pășinirea celor mai înalte valori culturale și științifice umane, în conștientizarea și realizarea propriilor sale sarcini, ale contribuției sale concrete, esențiale în realizarea marilor opere de civilizație și progres. Tineretul văzut ca una din forțele principale ale progresului, tineretul văzut ca viitorul înșiși al națiunii sunt concepții înscrise cu claritate în Programul partidului și certificați semnal major în care un întreg popor și o întreagă țară se angajează de propriu lor destin și își asigură continuitatea în istorie și identitatea de conștiință, aspirații și impliniri.

Un adevăr indiscutabil pe care îl trăim și îl resimțim la scara întregii societăți: toate marile înfăptuirii economice și sociale, avantajul larg de condiții create pentru afirmarea deșteptății și a personalității umane, se constituie și într-o mare învestiție pentru tineret. Cultura însăși este unul din domeniile reprezentative în acest sens. Spiritul creator, o constantă a vârstelor tinere, reamintează în procesul muncii, în știință și tehnică, are pe plan cultural, pe lângă literatură și artă, o acoperire tot mai evidentă în fața și în fața de natură să releva o experiență de mari proporții în care istoria trăită și asumată — și deci și istoria celor șaizeci de ani de existență a organizației revoluționare de tineret — aduce în prim plan o adevărată conștiință eroică, solidară, momentul mereu sensibil și incandescent al dăruirii, al unității în cuget și efort, pentru înfăptuirea neabătută a politicii partidului, a programului dezvoltării noastre multilaterale. Cu acest nivel permanent și zi, al unei noi calități în muncă și gândire, în toate domeniile de activitate, și sub semnul echinocliului pe care îl consacra primăvara, un anoutim aniversar în acest caz, cu toată paleta vie de semnificații pe care le conține.

Lucaefărul



"Tinerete" - tapiseria de Ana Lupoaia



## TINERETUL ȘI PATRIA

**D**inamic și reactivă la ideile de libertate socială și autonomă la schimbările istorice, amuzat de un înalt nivel de conștientizare, tineretul s-a aflat mereu la mijlocul partilor forțelor înalte ale societății, românești în apărarea bătălii sacrate de masă populare pentru libertate și dreptate socială, pentru apărarea ființei naționale și asigurarea ființei profunde caracteristice a națiunii și a poporului român tradițională prin vibrația lucidă față de actualitatea și mișcarea istoriei, prin curaj și durabilitate revoluționară.

Revoluția română de la 1948, Unirea Principatelor din 1859, Războiul pentru dobândirea independenței de stat depășite a României din 1877-1878, marea răcoasă lărmășă din primăvara anului 1907, dar, mai ales, formarea statului național unitar român în 1918, sunt momente cu valoare de simbol și totodată mărci certe ale unității și aderenței tineretului la lupta pentru împlinirea idealurilor de libertate socială și națională ale întregului popor.

În noua etapă istorică de după formarea statului național unitar, în fața mișcărilor revoluționare de tineret, ca de altfel a întregii mișcări muncitorești, s-au ridicat sarcini noi, deosebit de complexe determinate de necesitatea consolidării și transformării democratice a societății românești. Este perioada când problema unității mișcărilor de tineret din România întru o organizație revoluționară unică și găsesc, cu sprijinul nemăsurat al partidului comunist, împlinirea firească prin crearea, la Conferința

generală a tineretului socialist din 19-20 martie a Uniunii Tineretului Comunist.

Răspunzând cu entuziasm apeluilor partidului comunist, tineretul comunist a reprezentat o forță activă și dinamică în amplele acțiuni greviste și revendicative cu caracter economic și politic — cu deosebire în anii crizei economice din 1928-1933 — în marile manifestații și demonstrații antifasciste, în toate acțiunile izbaze și conștientizării, pentru salvarea independenței și suveranității patriei, a integrității sale teritoriale.

Este meritul partidului comunist, al organizațiilor revoluționare de masă aflate sub îndrumarea sa ca, într-o perioadă în care fascismul

dr. Olimpia Măteșcu

Continuare în pag. 4-7-8

## Culoare vie

Prin țara noastră veacul va răspunde  
Al împlinirii năzuinței glas  
Va fi culoare vie pe alții  
Și încreșcă strachinilor fecunda.

Sintem nici destine-angamăna  
Leamint în era leamăra  
Sub scutul de aur — lumii de țară  
Și împlinire — dar ce ne străbate.

Speranțe zinic aur pe cupole  
Prezent și viitor în constelații  
Ci țara mișcă care se avântă  
Și prinde simbură de-aureală.

La orizontul străjuit mereu  
De vatra care floacă ne ține  
Urcăm egal cu fuzul de stamine  
Lucind ecouie-n minereu.

E crutul nostru de a izbîndi  
Prezent și viitor în constelații  
Partidul — floacă acestei nații  
Ne apără scipirea și de zi.

Pavel Pereș

## REMEMORĂRI

### Se iscălea Z. S. (IX)

**C**obor în uliță, eștinuă Trăiască  
lanou, și aștept și aștept dar  
nici un taxi nu venea și-mi  
venea să lejin de ciudă și de  
nervi. După o vreme oprește un balaocheș care  
ride la mine ca la frate-su și mă întreabă la ce  
adresa deresc. Și io îi spun strada și numărul și  
ăia îmi face cu ochiul și zice cu accent de Co-  
lentina: la don' scriitor Barbu mergeți...  
Și mă întreabă că dacă ne oprește vreun ma-  
jur și io îi spun să nu-și facă el erii și rez-  
olvăm.

Apasă balaocheșul pe pedala și hoderoga  
zboară înainte ca din pușcă de era să-mi rupă  
grumazu... Vreau să-l aud dar mă abțin !  
Și cînd ajungem la stopurile alba de unde se  
face la dreapta spre Eminescu, odată flutere  
plutonier și ne face semn cu mîna să tragem  
pe dreapta.

— Nu opri ! și zic eu balaocheșul, Mină  
înainte, io răspund !  
— Răspunzi mata, minca-ți-as, da' eu am trei  
purade și spurcaci ! mi umflă carnea !  
— Oprește și io deschid ușa și dau să ies :  
— Actele ! zice militanul către balaocheș de  
parcă ț-ar fi cerut să se împușcă.  
Cobor pe floașter (troțuar adică) și mă uit  
fix la el să-l hipnotizez și zic cu voce de bas :  
— Stii dumneata, tovarășe, unde mergem  
noi ?  
— Puteți merge și la Paris. Nu mă interesează.  
Eu nu discut cu dumneata ! Balaocheșul se  
scobotește după acte prin toate jeburile (buru-  
narele), mi le dă mie, io le dau plutonierului și  
ăia deschide și cetește, și cetește și cetește miș-  
cînd buzele ca la spovedanie.

Mă, Micule că-mi crapă o vină de ciudă gin-  
dindu-mă că nu mă așteaptă Padigahul. După ce  
termină cu ceteșul, plutonierul are chest de inter-  
rogatoriu : că dacă ție ce-i ala viteză legală, că  
de cînd conduce, că dacă a mai avut abateri, că  
dacă are revizii tehnice...

Balaocheșul se uită la mine ca vîlpea la corb.  
Și atunci mă fac că mă 'nervez :  
— La ascultă tovarășe ! Ce ne tot faci morală ?  
Ai auzit de cinecui „Cibănas la ol m-as  
duce ?” — Him ?! Dacă n-ai auzit, te fac io să-ți  
aduci aminte. Ce ? am ajuns la directorul scri-  
torilor din țată țara, om matur, să-mi facă mo-  
rală un flăgan ?!

Plutonierul, cînd aude chestia cu clobănașul  
și director și flăgan, o lasă mai moale și zice :  
— O amendă mică tot trebuie să plătești. Con-  
travenție...  
— Plătesc ! de ce n-ai spus de la început ? Ce  
ne tii din drum și faci țirac (circ adică) să se  
scute lumea ?  
Scot bodrelărușul (portimonel adică) și trag de  
urechi o hirtie de douăzeci.

— Tii ! încă una ! Și asta și să scriu chi-  
tanța...  
Îi mai dau o foaie și gîndindu-mă că urmează

Mircea Micu

Continuare în pag. a 5-a

## VOICULESCU - INEDIT

**Cu Romulus Vulcanescu despre  
«CIVILIZAȚIA ROMÂNĂ  
ȘI VALOAREA EI ÎN CONTEXTUL  
ISTORIEI UNIVERSALE**

În paginile 4-5

Gheorghe Tomozei

Continuare în pag. a 2-a

## VENEZIA ȘI BUCUREȘTII (II)

**C**lăse „Săptămîna nebulilor”, romanul  
lui Eugen Barbu, într-o jurnă pe care  
mi-o umplu cu scrierea, din amintiri,  
a unor pagini de călătorie.

Iubitor de Veneție (Venezie pentru autorul  
nostru) dar și de București (trăfai) mai dogăbit  
grație fiindcă de totdeauna e-a rostii București  
ajung să văd în lucrarea mult controversatului  
romancier o remarcabilă izbîndă nu doar a  
scriei sale de la care n-am încetat a aștepta  
opere majore ci și a întregii noastre literaturi.

În această „Săptămîna” marele stilist Eugen  
Barbu ni se prezintă în cea mai viabilă intru-  
chipare a sa (și nu... incognită) iar paginile  
parcursu nu fără anevoință ne relevă o izbîndă  
perfect articulată a unui artist care atunci cînd  
se la în serios probează puțin obișnuite înze-  
trări.

Avînd norocul de a mă lăsa ispitit, în sfera  
poeziei, de școalele mesteguului Jurnalier și nu  
de cele ale criticului literar (eu „desigur” de in-  
strument medieval de tortură) nu voi face cronica  
„Săptămîni nebulilor”, nu mă voi pronunța  
asupra tehnicii românești și a viabilității  
personajilor, ci mă voi mărgini la simple glose  
de atelieri ce vor să propună ipostaza de poet  
în care-mi apare Eugen Barbu, facilitățile cu  
care se exprimă într-o construcție greu încăr-  
cată de podobe, cu mirabile orfevrării de lim-  
ba în stare să-l facă ogînda paginilor compara-  
bilă cu Veneția. Sau cu București!

De la Nicolae Filimon și Ion Ghica, Mateiu

Caragiale, în-avem a-l uita pe Ion Marin Sa-  
doveanu ori G. Călinescu) nu s-a mai scris într-o  
limbă românească atît de vie și atît de  
misterios-muzicală despre Cetatea lui Bucur.  
Paslonat cercetător de hronice, vechi acte de  
cancelarie, pisanii și „foieturi” de epocă (abia  
acum sînt de înteles textele colecționate în arbi-  
trar-compozițiile Căiste ale Frîntului) ori nu-  
mai de simple, zemoase „vorbulețe”, Eugen  
Barbu a avut, după o slujbă de pescar cu un-  
dița și nu cu năvodul, pricepera de a topi ele-  
mentele de lexic exhumat într-o textură de ex-  
presii moderne în care arhaismul cu sensă lumii-  
nat (de alții) doar de un bun glasar se logodește  
cu cioburi de vorbire diurnă în care veacurile  
par a se confunda și întropănde. Prozaorul  
seric flotei, înmemorabil, mistificator dar și pucîl

Ioan Alexandru

## Portretul unei opere

**Z**gomotul bicicului și forțolea mult-  
mii erau o caracteristică plăcută, în-  
cît circula o zicală care s-a întredun-  
țat pînă acum cîțiva ani : „ce te îm-  
bulzești ca la Moși ?”

Să fi văzut atunci toaletetele mahalalelor : fe-  
meile cu juste largi, dinlate pe margini și împo-  
dobite cu dăncile bluze cu volane și creșuri  
multe, încheie cu coșci pînă la gît, cu năstu-  
roși alți în față, cit și în spate, iar pe cap tul-  
pane albe zimțuite pe margini cu steluțe me-  
talice de diferite culori, în special roșu. Femeile  
măi cu dare de mind, soții de negustori și o-  
ameni cu stare, și care îndedu o „cucoana”  
purtau fiula de mătase înfășurată în două-trei  
ori la gît și dai pe spate înlocuim ca maramele.  
Nu mai doamnele, ce n-adezdrat puteau să se  
numească așa, purtau pădrii pe cap, dealtfel  
împodobite cu o întregă „grădina” de fructe sau  
„zarzavaturi” și cu ace lușii pînă la o jumătate  
de metru, care treceau dintr-o parte în alta a  
pălăriei prin bogatul coc de păr la spate sau din  
creștelul capului; dar nu oricine era doamnă sau  
„cucoană”, rar femei la mahală purtau acest ti-  
lu, trebuia să fie cu adevărat cineva. În afară  
de cucoana (doamna) prețioasă, toate celelalte  
erau : Iulia Lina, Ruzandru, Smarandă, Mica,  
Tîncu, Parachis etc.

În picioare, toată lumea — bărbai și femei,  
— purta ghețe : pînă în constituția o raritate.  
Ghețele femelilor, înalte și cu șireturi, erau o  
frumusețe, iar „caraculele” bărbaiților, asculte  
pînă la exagerare, arătau eleganta excesivă,  
îndecă celălți purtau ghețe cu gumifacție sau cu  
„bombe americane” și cu adăsur. Pe vremea  
aceia nu era de mirare vîndînd pe cineva cum  
lgi scoțea chiea din buzunar și își încheia nastu-  
ruri ghetelor ! (Din Bucureștii de atîdată ; Tir-  
gul Moșilor, pg. 159).

Iată numai ceea ce se zice că ar fi un tablou  
de epocă într-o carte al cărui autor nu se pre-  
tinde scriitor, ci, cu modestie rară, doar istoric.  
Ne-am deștinat să-i primim pe acești „inregis-  
tratori” de fapte și documente, care împreună

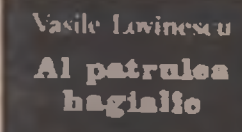
Julian Neacșu

Continuare în pag. a 5-a

● ÎN ACEST NUMAR : ● Cronici literare semnate de ● M. Ungheanu ● Paul Dugneanu și ● Valentin F. Mihăescu ● Teatru : Spectacol eveniment : ● „Tartuile”  
de Molliere și „Cobala bigoților” de Bulgakov la Teatrul Bulandra ● Poezii de ● Rodian Drăgoi și ● Vasile Preda ● „Circarul” de Gheorghe Pituș ● „Aura roman-  
tică și vizual fantastic” de Nicolae Ciobanu ● O istorie în imagini a literaturii române contemporane vîntată de Ion Cucu ● Atelier literar de Geo Dumitrescu  
● Revista studînt ● Breviar ● Raport ● „Diamatism și realitate istorică” de Aurel-Dragoș Munteanu ● Poeme de Henri Michaux ● Spectacolul lumii de Ioan Gri-  
gorescu ● Sport de Fănuș Neagu



VASILE LOVINESCU: «Al patrulea hagialic»



Vasile Lovinescu Al patrulea hagialic

Prima vedere. Al patrulea hagialic... Vasile Lovinescu poate fi comparat cu Pseudokleghelios...

preconcepție. Cu alte cuvinte, ni se cere să urmărim coerența demonstrată, lucru de altfel firesc în orice tentativă de a deșaja o față nouă...

O intenție critică, semnaltă și mai înaintea celui de Al patrulea hagialic, este vădită de folosirea sistematică a literai P ca inițială a mai multor nume și în chip evident a celor centrale: Pasadia, Pantazi, Pirgu, Pena...

șula perilor, sediul miile al unui tempu hiperboretic, tempu apocaliptic. Se apropie, după cum se vede de spațiul românesc și într-adevăr Vasile Lovinescu...

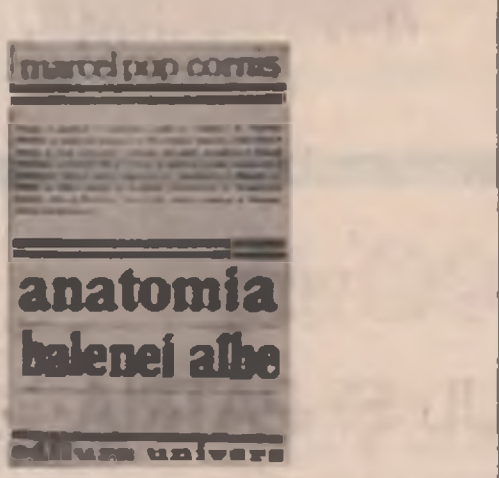
VENEZIA ȘI BUCUREȘTI

Urmare din pag. 1

(pentru puștii, pres, pajoi, paoni (bănuți) nehve, arhipei (arhipele), havva, aspel) și Venezia, cum am văzut mai înainte dar și Venezia (după cum roșese buzele unei muieri în elipo de alint)...

Principiile și instrumentele analitice ale naratologiei sau retoricii prozice, adică ale cercetării moderne aplicate discursului literar...

MARCEL POP-CORNIS: «Anatomia balenei albe»



Marcel Pop-Cornis Anatomia balenei albe

Booth are în vedere exemple variate, au numai din literatura americană. Marcel Pop-Cornis, exercitându-se strict asupra acestui timp, își alege un model teatral, din care deduce și prin care urmărește apod. evoluția romanului american...

În schimb, secțiunea sincronică este aproape completă, dacă avem în vedere și investigația, după lectură mitico-poetică, retorică etc., atrăuți local («Romanul cronică»), într-o structură poetică...

M. Ungheanu

sur sau mod «amploz» (la lectură comuna constructivă). Coroborând și interpretând cu discernământ și suplete indicațiile asupra «modului de întrebuintare» a textului, cu figurile sale retorice...

Patru tineri, cu mustați sau cu bărbii, cu blugi sau cu pantaloni obișnuiți, cu tocurile pantofilor mai înalte sau mai scunde, cântăreți pe o locomotivă...

MIRCEA CĂRTĂRESCU, TRAIAN T. COȘOVEI, FLORIN IARU, ION STRATAN: «Aer cu diamante»



Mircea Cărtărescu et al. Aer cu diamante

«... generația în blugi» vede cum «copilul care eram își scoate capul prin țoracele mele de acum și îl bretonul lui drăpănez folotile și lampadarul într-o hua de briantă (...)

în oglindă // și face ca tine nodul la cravată // lese în oras / cumpără zarul, se oprește la cafelea, încearcă... // lat-o / furisat pe la colțul străzii, spre Union / cum se scurge ca o rigolă încrețită de nimicuri zornitoare...

BREVIAR

CONCURS. Comitetul de cultură și educație locală Teoroman organizează concursul de creație literară «Marin Pădăre». Pot participa autorii care au scris în limba română...

Valentin F. Mihăescu

A. S.



# U.C.C. U.A.S.C.R. TINERII: FOR PENTRU PREZENT

**T**ineretea nu este numai o realitate, ci și o sublimă metaforă. Cel ce dădea o asociație cu primăvara, anolimp vital, renăscător, anolimp al schimbării prin muguri și floare... Iar tineretea este mugur și floare și sevă pulsând puternic în arborii existenței noastre... Fiind realitate și metaforă, tineretea este și istorie.

Căci a învăța, a te pregăti pentru viață, înseamnă istorie.

Căci a munci, a mînuși unelte, a te număra printre cei ce produc metal și piine, cărbune și fier, într-un cuvînt, roade ale mîinii și spiritului, înseamnă, de asemenea, istorie.

Căci a ști să te bucuri, a te bucura este, la fel, istorie.

Și înțelegerea unui cămin și căldura acestuia tot istorie este.

Dar tineretea înseamnă toate acestea pentru că în-a fost proprie, întotdeauna, lupta... În contextul istoriei noastre naționale veșnicile marelui Mihail Eminescu: „Zdrobiți ocnidula cea crudă și nedreaptă, / Cu lumea o împarte în mizeri și bogăți!” sună deosebit de puternic și de adevărat rostite cu fapta spre generațiile tinere ale diverselor epoci. Tineretul român a fost continuu o surăz inepuzabilă de clasă națională, mari și fundamentale acțiune din istoria poporului nostru fiind îndosulul legat și de modul său de a înțelege ce înseamnă a trăi destinul poporului din care te-ai născut, de a înțelege lupta, jertfa pînă la sacrificiul de sine, de a înțelege vitorul patriei prin prezentul și lubreul de neșter, asemenea unui fluvio venind de departe pentru a curge mereu și mereu cu apele cristaline, a hrîni în momentele de răsruce ale românilor vîșul și nădejdea, a-zdroa și luptă tinerilor, patriotizmul lor fiind cunoscut și recunoscut prin profunzimea lui, ca scrierilor și mod de existență.

Odată cu apariția pe scena politice a clasei muncitoare, odată cu adîncirea mișcării muncitorești, lupta tineretului român intră într-o etapă nouă. Vechile tradiții se amplifică și, în același timp, se configurează, asemenea unui nucleu de energii propele, tradiții noi ca consecință directă a aspirațiilor clasei muncitoare de a-și făuri un partid care să întrunească atribuțiile necesare conducerii întregii lupte revoluționare pentru transformarea din temelii a societății românești. Un adevărat ferment social și politic în-a constituit momentul crucial al desăvîșirii statului național unitar de la 1 Decembrie 1918. Activitatea de unificare la scară națională a organizațiilor muncitorești într-un singur partid revoluționar a fost însoțită, în planul luptei tinerețului, de o vie muncă pentru refacerea misiunii de tineret în condițiile favorabile ale înfrîngerii Puterilor Centrale, retragerii trupelor de ocupație — noiembrie 1918, fărîșiri României.

Nu este, desigur, întîmplător că la 1 Decembrie a reapărut gazeta „Foala tînarului”. Ea și-a propus să răspîndească ideile socialismului științific, să-și educe pe tineri în spiritul unei ideologii înaltă, înaltă și adevărată, să se alăture unei misiuni organizate. Organizarea devenise o condiție a luptei pentru „zdrobirea orînduilei cea crude și nedrepte”; mai mult: un imperativ al istoriei mișcării muncitorești și de tineret.

Lupta, organizarea, lupta... Iată cîndu înlăuntru adevărat tineretului. În primul rînd cel muncitoresc, aspira spre o viață mai bună, mai demnă. Se poate afirma cu toată tăria că încă de la apariția și afirmarea sa pe arena vieții social-politice românești, acțiunea politică a mișcării revoluționare din România și-a făcut din luptă și din luptă ale clasei muncitoare propriile obiective, din menirea istorică a proletariatului român propria rațiune de a fi.

Acțiunea revoluționară a tinerilor gravitează tot mai mult în jurul ideii de socialism. Consecința firească: în iunie 1918 cercurile „Tineretului muncitor” devin cercurile „Tineretului socialist”. Iar Mișcarea Tineretului Muncitoresc capătă denumirea de „Mișcarea Tineretului Socialist din România”, „Gazeta „Foala tînarului” își schimbă titlul în „Tineretului Socialist”. Iată cum se argumenta în „Tineretului Socialist” necesitatea participării tinerilor la lupta politică: „Tînarul muncitor poate să treacă de la lupta la luptă tot în domeniul politic, cit și cel vîșnic. Trebuie pentru că dinlăuntru trebuie să facă politică; trebuie pentru că a face politică înseamnă a lupta, și a lupta înseamnă educație... Socialismul nu se învăța prin luptă.”

După exemplul Mișcării Tineretului Socialist din vechia Romînie se organizează și tineretul muncitor — român, maghiar, german — din Transilvania. Apar și aici organizații socialiste de tineret puternice. De asemenea, în Bucovina, imperativul unității devenise o problemă de prim-plan. Organizațiile regionale Mișcarea Tineretului Socialist din Bucovina, Uniunea Tineretului Muncitor din Transilvania și Banat și Uniunea Tineretului Socialist din Bucovina trebuiau să se unifice într-o singură organizație revoluționară. Așa cerea lupta, viața, istoria... Semnul unității a stat dintotdeauna, ca un steag desfășurat, deasupra poporului nostru. Tinerii muncitori din toate provinciile României cunoșteau semnificația nepieritoarelor versuri: „Hai să dăm mîna cu mîna... pe care le-or fi auzi de la părinții lor spuse tare sau pe soplite... Un stat național unitar... O mișcare de tineret unitară...”

Colțul zădărnici în mișcarea revoluționară de tineret din România este reprezentată de momentul fărîșiri, în mai 1921, al Partidului Comunist Român. Sub evantaiul de lumină al acestui înalt piac al istoriei noastre naționale se va desfășura, de acum încolo, întreaga muncă de creștere, de formare și educație a tineretului în spiritul principiilor comuniste, pentru atragerea și participarea lui la uriașă și nobilă luptă dedicată îndeplinirii istoricelor sale idealuri. Este momentul unei etape noi, superioare în lupta desfășurată de tineret pentru apărarea propriei sale demnități. Se creaseră condițiile pentru unificarea, pe baze comuniste, a mișcării de tineret.

În podfa unor condiții grele, după o intensă și laborioasă activitate de pregătire au început la București, la 18 martie 1922, lucrările Conferinței generale a tineretului socialist la care au participat reprezentanții organizațiilor din toate provinciile istorice ale Romîniei. Sela în care s-au desfășurat lucrările se afla pe strada Academiei. Ea a fost marcată a ceea ce istoria luptei pentru libertate și dreptate socială din România a ratificat a fi un moment de seamă al ei, momentul unificării mișcării revoluționare de tineret într-o organizație centralizată la nivel național. La 1 mai 1924 se anunță public schimbarea denumirii organizației. Uniunea Tineretului Socialist devine Uniunea Tineretului Comunist — nume ce consona perfect cu memoria sa, cu idealurile pentru care se angajase să lupte cu ardoare la polona vîșie din lupta revoluționară a clasei muncitoare ce se născuse în mai 1921.

Dar, începînd din 1924, Uniunea Tineretului Comunist a fost silită să intre în ilegalitate. „Vem continua lupta noastră cu o dublă energie! Dacă a imposibil de a activa legal, vom lucra ilegal” — se arăta într-un document al vremii. Și, urmînd pilda comunistilor, utecitșii s-au simțit de cuvînt! Organizația revoluționară a tineretului a putut, a simți să reziste pe baricadele luptei sale. În condiții de adîncă conspirativitate U.T.C.-ul îninea, sub diverse forme, lăcșura cu tinerii muncitori, țărani, intelectuali. Utectitșii luau parte la comitetele de front unde constituie în întreprinderi din București, Turu-Severin, Galați, Arad, Timisoara, Ploiești. Ei și-au intensificat activitatea în sindicate, în societățile culturale, sportive, studențesci și în atenele populare. În perioada 1929—1933 organizația comunistă de tineret a analizat cu temeinicie cauzele reale ale înrăutățirii condițiilor de trai ale muncitorilor punîndu-le în strînsă legătură cu existența crizei economice. Tinerii au condamnat repormarea sînceroasă a luptei muncitorilor din țară și din evenimentele de la Lupta începutul ridicării valului revoluționar din România. Tineretul



Tovarășul Nicolae Ceaușescu în octombrie 1933, cînd a fost ales membru în Secretariatul C.C. al U.T.C.

Viziță de lucru — lablciu de Vintilă Mihăescu

este prezent din ce în ce mai mult în marile școli de masă ale proletarietului. Lucrări, ucenici, elevi și studenți își propun, sub conducerea Partidului Comunist, să răscăpă prin luptă calea adevărată spre o viață liberă, spre o democrație reală, a celor mulți.

Pe măsura întăririi politico-ideologice a organizației, numărul membrilor ei a crescut. Sute și mii de tineri muncitori și-au legat nu numai numele, dar și destinul de luptele din ianuarie-februarie 1933, moment de referință al puterului avînt revoluționar din perioada crizei economice. Ei au manifestat direct, au fost prezente la greve, au făcut barie din gările de autotur, în acest context de agitare puternică a tineretului în lupta pentru orînduirea mai dreaptă, gre loc în... Intrarea sa în Uniunea Tineretului Comunist — ceea ce echivala cu intrarea în rîndurile Partidului Comunist — a unui tînar cu chip luminos, exprimînd dirime și hotărîre... Tînarul se numea Nicolae Ceaușescu și la acea vîrstă, de 15 ani, avea experiența a 3 ani de luptă în rîndul tineretului sindical revoluționar... În tînarul acela de 12 ani din care copilăria a plecat devreme, pară izgonită de vînturile unei vieți grele, istoria a condensat datele unei marante personalități politice și umane în devinire. Aciugăm: într-o repede și exemplară devinire! Din astul părinților și strămoșilor lui, Scornicești, tînarul Nicolae Ceaușescu a pășit direct în istorie. În istoria poporului său, în istoria Partidului Comunist Român de care se leagă tînarul istoria organizației revoluționare de tineret.

Călii în bătălii de clasă, învălînd din experiența proprie cu asiduitate, căuțind în permanență să-și muleze întreaga activitate pe realitățile concrete ale Romîniei, de multe ori învingînd inerția de tot felul, U.T.C.-ul s-a maturizat de la an la an, de la epocă la epocă. Instaurarea la putere a hitlerismului în Germania a înăunțat și pentru țara noastră o epocă de grave amenințări la adresa independenței și suveranității, la adresa ființei noastre naționale. Afiat în ilegalitate, Partidul Comunist Român, ca exponent al intereselor fundamentale ale poporului român, chema la lupte democratice, antifasciste la apărarea bunului cel mai de preț al Romîniei: integritatea hotarelor ei. El a intensificat, în rîndul tinerilor, activitatea de dezbateri și lămurire a marilor probleme politico-ideologice și educative întărînd, astfel, capacitatea tinerilor de a răspunde momentului prin-o atitudine înaltă, antifascistă, pătrunsă de un fierbinte patriotim.

Această capacitate fusese dovedită de tînarul muncitor utecist Nicolae Ceaușescu și se reprezenta înalta justificare a selectării și desemnării lui, de către conducerea partidului, pentru a participa la crearea Comitetului Național Antifascist. Activitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist se înscrie ca una dintre cele mai luminoase și glorioase pagini ale istoriei organizației revoluționare de tineret din țara noastră. De atunci, personalitatea eminentului comunist patriot a început să radieze în istoria poporului român „căldura umanismului revoluționar, lumina neșteră a încrederei în victoria socialismului și comunismului în Romînia. De atunci el s-a constituit într-un strălucit și demn exemplu pentru toți tinerii țării. Numele de Nicolae Ceaușescu înseamnă încă de atunci fermitate și consecvență revoluționară, pasune și dăruire comunistă, forță organizatorică și propagandistică... În partidul și organizația revoluționară de tineret aveau nevoie de oameni cu asemenea remarcabile însuși. Istoria i-a ridicat pe înălțimi și pe vîștăru ce avea să devină trunchi vîștor din Scornicești.

Pentru todeauna va rămîne înscrisă în memoria poporului nostru manifestarea patriotice antifascistă de la 1 Mai 1939, la care tînarul muncitor a fost prezent cu inima lui bătînd pentru libertate și dreptate socială, cu fapta lui revoluționară. Încă o dată această țip proletăreț o lumină puternică spre înălțimile tînarului muncitor comunist Nicolae Ceaușescu.

În condiții de adîncă ilegalitate, în plină perioadă de sași a organizațiilor fasciste și de război, Partidul Comunist Român și-a îndreptat atenția către tineret. Eliberat din închisoare la sfîrșitul anului 1938, tînarul comunist Nicolae Ceaușescu muncete fără pregăt în cadrul Comitetului pentru reorganizarea Uniunii Tineretului Comunist. În această perioadă între responsabilii comitetului tineretului comunist din sectorul Capitalei se număra și tînarul Elena Petrescu (Ceaușescu). „Scintela” din 23 februarie 1940 arăta: „Peste tot unde prin strășini și grija partidului comunist se înălțau acțiunile ale U.T.C., tinerii aderă la ale cu entuziasm și hotărîre, vîșînd în U.T.C. o armă puternică a luptei tineretului din România pentru drepturile sale, pentru o viață mai bună.”

Nici un moment istoria nu s-a desfășurat ignorînd tinerii. Iar tinerii au vrut-o mereu dreaptă, frumoasă — ca vîștăru. De aceea, de-a aceea, el n-au putut privi pasivi schilodirea pămîntului patriei lor. Alături de cel vîștor și și-au unit glasul strîgînd: „Jos Dictatorul de la Viena”. „Nici un petec de pămînt!”, „Vrem dreptate!”. Simțeau — mai

mult, știau de la comunisti — că droptatea nu cade din cer, că se înseamnă luptă... Și tinerii comunisti și-au continuat lupta împotriva regimului antonțean și a hitleristilor, manifestînd: profundă opoziție față de războiul contra Uniunii Sovietice. Multii militanți utecisti și comunisti au căzut la datorie. Aveau 18, 20, 22, 30 de ani... Erau tineri și vîșturi. Dar vîștul lor cel mai de seamă era o Romînie nouă — a droptății, o Romînie puternică, suverană, independentă...

Urînd treptele luptei spre actul insucțional de la 23 August 1944, Uniunea Tineretului Comunist evidenția în fața noii istorii care se profila un merit incontestabil și anume acela al formării unor cadre de nădejde, cîștît, necesare noii țări, pe care urma să folose, cu toată plenitudinea, țara. Într-o astfel de numără, la loc de frunte, pentru bogata sa activitate revoluționară, și tînară comunistă Elena Petrescu (Ceaușescu), secretară a Sectorului III Albatruș al U.T.C. din Capitală.

În primul număr legal al ziarului „Scintela” tovarășul Nicolae Ceaușescu scria: „Tineretul este vîștorul unui popor, spre el lei îndreaptă privire și speranța toți oamenii de știință și politici. Cu energia și entuziasmul său, tineretul este o forță creatoare care, pusă în serviciul științei și progresului, poate da un ajutor prețios pentru dezvoltarea economică, socială, politică și științifică a unui popor. Dar pentru ca tineretul să poată contribui la dezvoltarea patriei sale, are el însuși nevoie la început de o îndrumare justă, progresistă. El trebuie să fie



educat și învățat să-și lubească poporul, să învețe din trecutul glorios al strămoșilor săi”.

„Cuvînto, idol, acțiune revoluționară la început de epocă nouă. Tinerii au intrat cu entuziasm pe porțile revoluției conduse de comunisti... Tineretul și democratizarea vieții publice... Tineretul și reforma agrară... Pentru el nu existau în lupta pentru noua orînduire decît marile mîșturi și demonstrații de la 24 februarie 1945 prin care forțele democratice cereau un guvern al F.N.D... Refacerea țării, a reconstrucției ei, devinise imperativul întregului popor... Este o epocă de mare mobilizare revoluționară: tînară generație de muncitori, de țărani, elevi și studenți răspunde prezent... Este răspunsul demnității ei pe un drum al propriei afirmări. Obiective majore stăteau în fața poporului. În zilele de 14—15 martie 1947 o avut loc la București Conferința națională a tineretului muncitor care a consfințit crearea Uniunii Tineretului Muncitoresc. Este un moment cu adîncă semnificație în dezvoltarea revoluționară a tineretului din patria noastră. Eferveșcența vieții politice din Romînia acestei perioade istorice și-a pus amprenta și pe activitatea tineretului, pe poziția lui față de revoluția țării. Tinerii sînt implicați în lupta pentru Republică, în actul revoluționar al naționalizării de la 11 Iunie 1948. În epocă tineretea în halne de lucru poartă nume precum Bumbelșii-Livezeni, Salva-Vîșeu și multe altele avînd aceeași tulburătoare rezonanță!

În zilele de 19—21 martie 1948, în sala Ateneului Român, se scrie încă o pagină strălucită din istoria organizației revoluționare de tineret din țara noastră: în acele zile a avut loc Congresul general de unificare care a consfințit

crearea Uniunii Tineretului Muncitor. Calca Victoriei a fost marșul desfășurării unui uriaș miting. Zece de mii de tineri și-au făcut cunoscută bucuria pentru înfaptuirea organizației lor revoluționare ce strîngea într-un tot energice, vitalitatea întregului tineret progresist.

Tinerii din primii ani ai construcției socialiste au avut șansa să-și fie propriii lor tînarși. Ei vorbeau despre tineret ca despre ceva de care abia s-au desprins, prin luptă. Ei vorbeau însă mai ales despre vîștor. Acesta începe chiar de sub pașii, de lîngă prîștirea lor.

Revoluția a însemnat pentru ei în primul rînd dreptul la... tinerete. La o tinerete trăită în demnitate, înaltă, conștientă lor au simțit, în noia ecuații istorice, cit de aproape este munca neexploată, de libertate. Munca pentru omul liber, pentru patria liberă. Tineretea înseamnă optimism, încredere în vîștor, înseamnă talent... Ei, tinerii alături de cel vîștor, erau ziditorii lumii noi. Atunci începeau să o zidească... Ea era Combinatul Siderurgic Hunedoara, fabrica de rulmenți Birid, Combinatul poligrafic „Clasa Școlii”, Unitățile ferate forestiere Coma-Jiu și Ozana-Crăciun, termocentralele Ovidiu, Doicești, Comănești, Singidzeu de Pădure, Paroșeni, Borzești, hidrocentrala Moșeni, Sadu. Iată o dimensiune a noii societăți: industrializarea. Această dimensiune trecea prin vîștăru de foc continuu a tineretului avîntat, mereu la datorie... La înfaptuirea tuturor victoriilor noastre, o contribuție de nepretutit au adus-o milioanele de harnici și entuziaști tineri și tinere din țara noastră, în frunte cu organizația lor revoluționară — Uniunea Tineretului Muncitor, arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în salutul adresat Congresului al VII-lea al U.T.C. din august 1960.

Muncă, dăruire, conștință — fată în trei cuvinte blazonul de noblete al tineretului generații. Și de această dată tinerii, tot în primele rînduri... Tineretul român condus de partid a arătat că are din plin vocația de a se afla în primele rînduri. O intensă muncă de educație comunistă, politică și științifică în domeniul științific, politic și social a țării. Tînară generație a fost pregătită pentru îndeplinirea ei cu noile obiective prefigurare magistrat de Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român.

Ca și în viața întregii țări și în viața tineretului perioada inaugurată de Congresul al IX-lea, alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului și statului reprezintă izvorul generator de o tumultuoasă prospețime în gîndire, în întreaga activitate revoluționară din patria noastră. Vechiul militant comunist intrat în activitatea revoluționară din fragedă tinerete, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu fîl cel mai curbit al poporului a fost recunoscut de noile generații tinere drept părintele simpat înorogit al tineretului. În noile condiții, cu adevărată grija părintească, secretarul general al partidului a acționat direct pentru perfectă legătură a U.T.C. cu viața tinerilor, cu cerințele și exigențele acestei vieți. În hotărîrea plenară a C.C. al P.C.R. din 29 noiembrie — 1 decembrie 1967 se arăta: „În centrul activității de formare a tineretului va trebui să se afle educaerea prin muncă și pentru muncă, dezvoltarea pasiunii pentru învățare, a respectului și prețuirii față de fărîșitorii bunurilor materiale și spirituale. Bucurîndu-se de toate currierile revoluționare obținute, de drepturile și libertățile pentru care au militat și s-au jertfit cel mai bun dintre învîștății săi, tineretul este chemat să muncască, să învețe, să se precăzască pentru a duce mai departe tradițiile progresiste, revoluționare ale poporului nostru”. Iată, într-adevăr, un program dedicat tineretului un program emanînd un înalt umanism, respînd o însemnă grija pentru tinerii țării. A munci, a învăța, a-și continua pe înaintași... Sub conducerea partidului a fost inițiat un valoros complex de măsuri în centrul cărui stau problemele educării comuniste a tineretului. Afirmată atit de cunoscută: „Socialismul a oferit tineretului generații un timp vast, nelimitat de afirmare creatoare, de punere în valoare a capacităților și talentelor, de realizare a aspirațiilor și idealurilor ce o animă” este subliniată astăzi de realitatea întregii țări: este realitatea uzinelor, fabricilor, șantierelor, laboratoarelor, este realitatea ogarelor, universităților, bibliotecilor cuprînsă în Programul Partidului nostru comunist, carta fundamentală ideologică, teoretică și politică în care prezentul este proiectat științific pe ecranul sfîrșitului de secol. Înaltele forumuri ale partidului au însemnat de fiecare dată mîșturi vii ale preocupării permanente a partidului, a secretarului său general față de generația ce are datoria să urce spre vîștor, spre desăvîșire, uriașă operă pe care o fărîșete poporul nostru. Este grija pentru destinul a milioane de tineri români, maghiari, germani și de alte naționalități, este grija pentru viața și bucuriile fiecărui. Partidul, secretarii săi generali, cer tinerilor, pe drept cuvînt, înăunțirea concepției revoluționare despre lume — materialismul dialectic și istoric. Numai bazele pe o asemenea concepție tinerii pot acționa în spirit comunist în numele noului, pot coresponde necesităților dezvoltării sociale.

ternică foloșă socială. El participă alături de ceilalți oameni ai muncii la elaborarea și îndeplinirea hotărîrilor partidului și statului nostru, la conducerea țării. Această participare este o latură esențială, înseparabilă, a întregii noastre democrații socialiste.

Participare și responsabilitate... Definit ca ajutor de nădejde al partidului, tineretul este angajat plener în epoca de edificare a socialismului și comunismului. Orînduirea acționează și muncete o este chemat să se afirme prin competență și dăruire. Secretarul general al partidului a pus în fața tineretului ca sarcină continuă, de mare însemnătate, pregătirea temeinică pentru a face față procesului de modernizare a producției industriale, de extindere a mecanizării și automatizării. Vîștă medie a personalului muncitor din industrie aparține tineretului. Este vîștă în care partidul a investit dragoste și încredere...

Între altele bătălii pe care trebuie să le cîștigăm în folosul nostru al tuturor, pentru ca patria noastră să prospere necontenit, eale și bătălii noastre noua calitate. Un cuvînt greu de spus îl au tinerii. Ei care au cîștigat atîtea și atîtea bătălii! Dar care este înțepoza cea mai îndrăgită de tineri mai mult decît cea a victoriei!

Un timp exigent, un tineret exigent cu sine. Invățătura, cultura, producția, cercetare. Înaltă conștință politică, revoluționară și patriotică. Tineretul Romîniei socialiste beneficiază din plin de forme ale stimulării interesului pentru pregătirea profesională. Concursuri, olimpiade Profesionale, Participare la Festivalul național „Clintarea Romîniei”, strălucită inițiativă a tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Tinerii Romîniei socialiste știu că drumul spre piscurile înalte ale comunismului nu este ușor, nu este bîștorit, că în calea celor care urcă pe greuții, picicli, care trebuie înfrînte. Acest drum asigură omului adevărată libertate, adevărată fericire, iar țării suveranitatea și independența. Poporul român n-a primit nimic de-a gata. Nici pe vîștor nu va primi nimic de-a gata. Doar al însuși își va face dăruire, prin propria-i muncă plină de dăruire!

Aceste adevăruri trebuie știute de tineri — de tinerii de astăzi și de mîine. Îi vor ajuta să înțeleagă aceste lucruri cărțile de istorie — nu numai cele ce descriu trecutul, dar și cele care se referă la prezent. Patria există și prin tinerii ei — muncitori, țărani, intelectuali... Cuvîntul lor are deplină acoperire în faptă. Problemele economice, politice, sociale ale țării sînt problemele lor. Multă îndeplinește importante funcții de conducere, și toți sînt preocupăți pentru a transforma autoconducerea muncitorească într-un climat al ordinii și disciplinei, al dăruirii și competenței... Tineretea înseamnă rigoare. Epoca noastră are nevoie de rigoare, de cel mai multă rigoare...

Tinerii muncesc — în muncă își află el bucuria supremă. Cluburile, diversele instituții de cultură îi cheamă să-și îmbogățească permanent orizontul spiritual, să se distreze, Participarea lor la manifestările din cadrul Festivalului național „Clintarea Romîniei” înseamnă talent și optimism, entuziasm și seriozitate...

Punînd din plin umărul la fărîșirea noi civilizații, tinerii întrevăd urcusul patriei lor... „La trecut-l mare, mare vîștor”. Caro tînar nu vîșbrează la asemenea îndrăgitoare versuri? Încrederea partidului în tineret este însemnă... Este încrederea în vocația tinerilor de a fi la înălțimea marilor sarcini încredințate de partid, de popor. Romîniei socialiste, prin politica ei internă și externă stimulează în rîndul tinerilor aspirății înalte, transformă aceste aspirații în realități. Cu deplină temel se poate spune că astăzi Romînia poate fi cunoscută după chipul și sentimentele tinerilor săi: frumoasă ca ei, tumultuoasă ca ei, încrezătoare ca ei în viitor.

Epoca în care ne aflăm, a consfințit pentru todeauna o realitate cuprînsă în cuvîntele: „Ceaușescu — tinerii”. „Ceaușescu și poporul”, „Ceaușescu — P.C.R.”. Istoria contemporană a Romîniei trăiește și respîră prin adevărul acestor cuvînte... Și mai trîștărește în „Ceaușescu — pace”. În cuvîntarea secretarului general al Partidului Comunist Român, la deschiderea Forumului tineretului generații, se arăta: „În actuala situație internațională, foarte încordată, lupta împotriva poliției de război și pentru pace constituie una din laturile de prim ordin ale luptei revoluționare a tineretului de pretutindeni. A fi revoluționar, a fi comunist, a fi democrat, a fi patriot, a fi om înseamnă a lupta împotriva războiului, a lupta pentru pace!”

Patrîndu de ideea luptei pentru pace, tinerii Romîniei muncesc și luptă pentru pace, luptă pentru pace și muncesc. Ei văd între aceste două lucruri o legătură care este a vieții, nu numai și numai a vieții.

Fermentul exemplului lor de muncă și viață sînt activitatea și personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu, părintele iubit al tuturor tinerilor din Romînia socialistă. Acest exemplu îi apropie de ei înșiși, le proiectează tineretea pe fundalul anilor ce vin — ani de bogate înfapturi, de rodnică realizări. Tinerii sînt prîștirea noastră spre vîștor, spre comunism.

Florin Costinescu



















# HENRI MICHAUX

## Prefață

Autorul a trăit foarte adesea prin alte părți: doi ani în Garabanie, cam tot atât în țara Magiei, ceva mai puțin în Poddama. Sau mai mult. Datele exacte lipsesc.

Aceste țări nu i-au plăcut întotdeauna în mod excesiv. În unele locuri, a fost pe punctul să se obișnuiească. Nu nu adevărat. Țările nu-i inspirau destulă încredere.

S-a întors acasă după fiecare călătorie. Rezistența lui nu este nelimitată.

Anumii cititori au găsit aceste țări puțin ciudate. Dar asta nu va dura. Această impresie trece deja.

El traduce de asemenea lumea, cea care ar vrea să se scoale. Dar cine ar putea să scapa de Vasul este închis.

Aceste țări, vom constata, sînt în totul perfect naturale. Se vor găsi pretutindeni curînd... Naturale ca plantele, insectele, naturale ca lacmea, ruina, vîrsta, învechirea, obiceiurile, prezența a ceea ce se cunoaște foarte aproape de ceea ce nu se cunoaște. În spatele a ceea ce este, a ceea ce a fost pe punctul să fie, a ceea ce tînda să fie, amînîndu-se să fie, și ceea ce între milioane de variante posibile a început să fie, fără a putea să se instaleze cu desăvîrșire...

IL M.



## FEȚELE OCULTE ALE CELUI DE-AL III-LEA REICH

# Falșii profeți și un Mesia monorhist (III)

SPECTACOLUL LUMII văzut de Ioan Grigorescu

În studiul său „Adolf Hitler, regele Thulei”, Andrei Brissaud arată că Legea Thulei prezintă apariția unui „Mare cavalier alb”, personaj chemat să joace rolul de catalizator, un soi de mediator, de Mesia, „deosebit de ascuțit, adică un arcan. În „Hitler și Ordinul Negru”, același Brissaud reproduce unele din profetiile lui Lanz, fondatorul Templului Nou și al revistei „Ostara”, individ care, exact în perioada pregătirii apariției partidului nazist, și-a schimbat rasa alba de mână benedictin pe costumul de elegant „dandy” al epocii de după primul război mondial, alîmînd auloanele vienezice cu extrarumîrul său har de „premonitoare”.

În ceea ce privea „viziunea” nu era nimic nou față de cele pe care „Ostara” încopuse să le publice încă din anul 1912. Numai că, de astă dată, în urma înfrîngerii Germaniei în marile războaie abia încheiate — confirmarea „purghatoriului” citat de Lanz îl întrezărea apropierea momentului pentru împlinirea voinței lui Wotan, cel mai mare dintre zeii nordici. (Cînd la secundăși cu Wotan la stînga) cu privire la trimiterea înclung fagăduțului Mare Cavalier Alb, care, în realitate, nu avea să fie decît micul monorhist Hitler — Schickelgruber, cel „chemat” să redacă imperiul lui Wotan, întina de vece Voieș pînă pe Transilvania și din florilele Norvegiei pe plaiurile Etiopiei. De unde aceste hotărîți? Numai din nevoia de Lebensraum? Ce caută exterminismul în această strategie apărîndu-mă mult geopoliticii decît mitopoliții? Tocmai asta explică Lanz, proclamîndu-și sus și tare profetiile în preajma apariției nazismului. Marșul Wotan, alîpînul Cerului, și Pămîntul, al agriculturii și al înțelepciunii și al poeziei, domnea cîndva peste totodată „aselor” (cîrora li s-a mai zis „oeti” sau „oel”), conducîndu-și poporul din capitulația sacră Agardr situat în punctul în care Domul se află azi, în punctul în care azi se află fostul Tarîș, devenit Stalingrad, apoi Volgograd. Din pricina migrației popoarelor venite din spatele războiului Wotan a trebuit să părăsească pămînturile „sfinite”, strămutîndu-și poporul de sus, Căcuz și ducîndu-l pînă la marea Baltică, tîndu-l însă cu simbolul magic al supremei puteri: svastica. Lanz arăta atunci că, într-o zi, asvii conduși de walkiri și de un Mare Cavalier Alb devenit Stăpînul suprem, vor porni la recucerirea orașului sfînt Agardr, ce și-a pămînturile „strămoșești” întinse din Oceania transantarciană pînă la muntele „magic” Elbus de vîrfurile cărui, conform scrierilor, s-ar fi pîrînit după potop, arca lui Noe.

Fără îndoială — comentă Brissaud —, prins de bella numerelor, Lanz profetiza. După ce afirmase că „împăratul” din „Caractere” a sînt de capitole” avea să fie înaltul „Mare Cavalier Alb”, trimis să smulgă omeneia din ghearele corupției evreiești și de sub dominația materialistă, pentru a instaura era Spiritului în toată lumea și de-a lungul a o mie de ani, declara sus și tare că „adevărata viață a Stăpînului suprem va dura de acum ori întotdeauna ani. Timp necesar ca acesta să-și poată îndrepti mîna asupra sub semnul Rîii solare (svastica) schimbîndu-și fața universului!”

„Prezumițiile” fostului templar începeau să capete „concrețietate” materială după revelația „Semnului” (crucea neagră rostogolitoare ca un soare negru), „Stăpînului suprem” va rămîne „necumărul de ochii oamenilor de două ori cîtu-dă sprețoză anii”. În timpul acestei existențe obscure, la sență și a disprețului anii, după adevărată sa noșteră, va avea mai întîi destinația revelată a semnificției „Semnului”, apoi își va făuri stîndardul. După aceea el va fi înținat în „miele și în marile mistere”, uzeînd astfel cele douăsprezece trepte ale scării supraomului, care și vor da puterile magice pentru împlinirea înaltelor sale misiuni. În acest rîstom se va retribui să suporte proba fierului și a focului pînă în carne vie, înainte de a-și aduna discipolii și a se arăta în plină lumină către împlinirea celor două etape virale adevărate. Patru etape de cîte trei ani, vor fi necesare pentru a ajunge să fie recunoscut de toți cei ce aparțin poporului său: „el va adresa atunci lumii un mesaj universal dar care nu va fi pîtruns de toți”. Dar, cu toate acestea, „în timpul celor două etape, el își va ridica discipolii prin mesajul său, apoi, în cursul celor două etape, va aduna multitudine din cele de ce mai nestăvîlute în

noul croș sfînt deasupra cărui va străluci crucea rostogolitoare. Numai pe parcursul celor două etape el va ajunge cel mai unic al poporului său. Abia atunci va începe cea de-a patra adevărată viață a sa, cînd va porni crucada contra forțelor Răului ajungîndu-se la Stăpînul suprem al Universului. „Această crucadă va dura de patru ori cîte trei ani. Prima perioadă va fi cea în timpul căreia își va făuri abia. În cea de-a doua perioadă și-o va căli scotîndu-și-o din țesut. În cea de-a treia va lăsa ca fîlgerul pentru a amușge omenirea de sub corupția evreiască și de sub dominația materialistă, ducîndu-și crucea pînă la Agardr, pămîntul sfînt al zeilor, și împlinîndu-și stîndardul în vîrfurile muntelui lui Noe. Abia atunci, întîrînd în stîmbrina întregii așurii lui Wotan, el își va obliga pe dumșanzii să-l susțină focul cerului aflat în proesia sa, cu care va lăvi pămîntul cu o forță mai mare decît cea a mie de fulgere. Atunci va ajunge Stăpînul suprem al lumii, instaurîndu-și preluîndu-și legile Ordinii sale pentru o mie de ani”. Stăpînul își termina astfel profetiile: „Patru etape ale Spiritului se vor instaura timp de patru ori cîte trei ani pentru ca fiul său să atingă deplină sa viață adevărată. Timp de două ori cîte douăsprezece ani Stăpînul suprem va prezădi pentru a sa Mare călătorie. Fiul își va construi Templul de Aur care, la împlinirea celor două etape, vaște vaște vaște Stăpînului suprem. El va purta pe acesta pînă la porțile Orașului celest strălucite de douăsprezece cruci rostogolitoare puse să lumineze noaptea întregul.”

Apoteozii lui Adolf Hitler au comparat viața acestuia cu profetiile lui Lanz. „descoperind” un paralelism de o trîpanță rigurozitate. Pînă la un punct: înfrîngerea de la Agardr-Stalingrad, cînd toate înălțările, prezițiile și împlinirile, se dau peste cap. Dar acesta n-a fost pentru neofitii decît un accident de parcurs, fatal în esență, și el ar fi putut fi „evitat” dacă Stăpînul suprem nu ar fi comis greșala de a ignora recomandările discipolilor săi — generaliile Weimachului — care îi arătau că „acea era bună”. Sînt reținut înă amănunțite datele din prezidiile lui Lanz, cu cele care au punctat existența lui Hitler, așa cum a comentat Andrei Brissaud pe baza unor „tabele de concordanță” primite de istoricul francez din partea unui confederat german al cărui nume egte pîrînit în anonimat.

Mai întîi, se cer însă clarificate câteva principii ale ezoterismului cîfric, ilustrîndu-le cu exemple din cazul dat. — În simbolica numerelor — scrie Brissaud — cifra 8 este semnul veritabilului materiei, a hotărîții, a inițierii taceasta fiind și semnul inițierii. Adolf Hitler, s-a născut la 20 aprilie 1889 (Soarele în Berbec cu ascendent aprile Taur). El va avea 8 ani în 1897 cînd va intra în colegiul naționalei benedictine din Lambach-Traum al cărui blazon, bătut în 1869, la ordinul stăruințelor Theodorice Hagen purta în el simbolul inițierii: Acol. Hitler urma să aibă „revelația Semnului”, crucea neagră rostogolitoare ca un Soare negru”. — „Viața veritabilă” a lui Hitler se poate deci considera începută din anul 1897. În cazul acesta, tîndu-se cont de simbolica numerelor, se constată că „figurașă ezoterică a profetiei” este numărul 8, care în germană care a însemnat „tabelele de concordanță” evocate de Brissaud.

„Trebuie să precizăm — spune istoricul francez —, că în simbolica numerelor cifra 12 este multiplul lui trei cu patru. Sfîntul Augustin și-a remarcat faptul că cifra trei, indică spiritul, mîfletul, cerul, ceea ce îl caracterizează pe om și pe discipol, în vreme ce patru însemnă timpul, materia, pămîntul, tot ce este solid, tangibil și palpabil. Trei înmulțit cu patru deosează în numărul sfînt dintre trup și suflet în natura umană și în acțiunile omenești pentru atingerea sfîntului și purgării lui, pe care îl aflăm în treze zile și ale nopții, în semnele zodiacului. În cele 12 trepte ale scării lui Iacob, în cele 12 trepte ale scării celei împozta de supraom, în cele 12 etape ale cărei trepte sunt cele douăsprezece cruci negre rostogolitoare” din „Orășelul celest” domnit în legenda Thulei”. — Si Brissaud conchide: „Să mai menționăm în plus că numărul patru rețea celei patru brațe frînte ale svasticii (crucea rostogolitoare) simbolizînd cele patru anotîmuri, deci patru elemente, în care era un timp cînd mălă oafate în puterea „Stăpînului celor patru soci.”

## CĂLĂTORIE ÎN MAREA GARABANIE (Fragmente)

### Omanvușii

O dată la fiecare doi ani, la blajinii omanvușii are loc reimpărțirea femeilor. Zi de ușurare pentru numeroși bărbali. La tirgul asta de femei, se aud mai multe adevăruri utile și ciude decît la un tirg de fete. Inevitabil.

Tirgul este la Ormagiș, un oraș pe o colină, întins ca o omaidă. O singură stradă serpuește de sus în jos. Un bărbat atent, privind spre stînga la urcare, spre dreapta la coborîre, va fi sigur, revenit la poarta de intrare în oraș, că a văzut toate Omanvușii disponibile în anul respectiv.

### Bordefții

Aici negustorii sînt puși la zid, rasa asta abjectă fiind capabilă de orice.

Cum însă sînt cîteodată anumite dificultăți în procurarea produselor fără intermediari, există mîrfuri depozitate în locuri precise, unde se fac porții pentru cine are nevoie și pentru cine anunță acest lucru.

Dacă cuvîntul „comision” sau „beneficiu” ar fi pronunțat numai, imprudentul pe care gura l-a trădat ar fi pedepsit cu lovituri de bici.

### Mirni

La Miri, o femeie vinovată de adulter nu este pedepsită, în afară de cîteva lovituri la bunul plac al soțului. Cît despre amant, va trebui să se îngrijească de toate cheltuielile manjului, pentru alimente, băuturi, chelufii etc., sau, dacă nu are mijloacele, trebuie să stea, și și noaptea, în pragul uși, gata pentru toate corvezile, pînă ce soțul va sice „ajunge la”.

(Conveniențele nu îngăduie soțului să-l lăsească pe amant mai mult de opt anotîmuri). Dar anul soțului se pot abține și se îmbată cu vinul amantului și, cum nici unii amantii nu se pot abține, amantul se bucură încă a dată de grațiile doamnei. Și astfel prețul rîscumpă-

### Bolarzii

La ei, regenerarea țesuturilor este atît de rapidă încît nu cea mai mare înălțare de rîni; care se cicatrizează în cîteva ore, și țesutul de lovituri este mai zdrobitoare, care nu lasă urme a doua zi. Sînt de asemenea fanfanoni și provocatori ca oamenii care, dacă nu mor pe cîmpul de luptă, vor scăpa cu siguranță.

Sînt insuportabili.

Otrava 7 imperfectă. Igi revin foarte repede dacă nu sînt intoxicați mortal. Li amănîți cu adevărat doar cu cîrșile de scos ochii. Cîci cîrșile și elanul în același corp fiind un supliciu oribil, de data asta nenorocirea îi va atînge și al țilu asta.

### Mastadarii

Aceasta este marea rasă, Rasa 1 Mastadarii. Răpun tirgul și bivalul cu sulfa și ursul cu bita. Și chiar dacă nu au bita la îndemînă, ei sînt piepti namilei cu blană.

### Arpedrii

Arpedrii sînt oamenii cei mai duri și mai intransigenți din cîșii există, obsedați de dreptate, de drepturi și mai ales de onoruri. Tradiții respectabile, natural. Totul fără onor.

Capetele pătrate de crăcișoi, manici în a ajuta pe alții să se corecteze, să-și înalte inimile.

Ca înmăsa bucurie pe capul tuturor vecinilor lor cînd un război general le fu declarat, cel mai înjust dintre războiari!

Fu a nouă și mare cruciadă, frumoasă, fericită, naștă, cîminală, urînd de nedreptate, centă unui popor sigur de dreptul său, probînd că are dreptatea de partea lui și gata să crape pentru ea.

Abia dacă au mai rămas acum cîteva sute în insula Phobos. Toate popoarele se alină con-

tra lor cu noblete. Cernașii dură mai mult de un an. În-așa tortură, cînd li se toiau un braț, nasul, urechile, Arpedrii prizonieri mai vorbeau încă „despre dreptul lor care este violet”. Refrenul acesta s-a sfîrșit acum. Fură dați cîmilor, care nu-i găsira locmii tori ca o talpă, astfel incît ar mai fi vut.

N-au fost izolate nici familiile. Odată violată, erau ucise, nu se putea avea nici o încredere în noua rasă care s-ar fi putut forma.

### Kalakieșii

Poporul acesta este certărat în asemenea măsură încît conversațiile au trebuit să fie interzise. Rezultau prea multe lovituri și rîni mortale. În puțin timp, țara ar fi fost depopulată.

Problema casatoriilor — Apropieri scurte, cele mai scurte posibile.

Cît despre a face să trăiască împreună soțul și soția, n-a putut fi niciodată vorba de acest lucru. Ar fi fost a adevărată provocare, care n-ar fi putut sfîrși decît printr-un deces prompt.

Așa încît n-au mai rămas decît cițiva Kalakieșii.

### Ecaliții

N-am știut niciodată dacă era efectul unei maladii sau a simplă dispoziție naturală. Corpul Ecalițiilor, cît de puțin ar fi fost atins de o pipărie apăsătoare, se înroșea (cu excepția mîinilor și picioarelor).

Semnul lineea a oia și chiar mai mult.

Vîntoșii care veneau din padure, apăreau plini de urme de flor, de frunze, de semințe.

Trupul femeilor este sfîdat, ca un diamant pol, cu reflexe, admirabil.

Nu mă puteam abține să nu realizez pe trupurile lor, ca într-un estompaj, cu degetul mare și cu celelalte degete, figuri trandafirii și încă alte corpuri trandafirii de zine și păpuși. Și, profie acestui mărunț talent, ele mă iubeau. Supra și copilăsoase, le plăcea să se lase modelate sub degetele mele.

Traducere de Natalia Moise

## BALCANICE

# TEREZA RUBALI Nu sîntem singuri

Noi sîntem singuri  
Cînd călătorii se-nghesuie în jurul nostru  
Să urce în autobuz,  
Unora chiar în jurul mesei, în familie,  
Poate chiar în casa prietenilor,  
Ori în noaptea de iarnă;  
Ori sîntem singuri  
În marile colcășii,  
Sau cînd ni-i strînsă mîna  
Să ni se demonstreze prețuirea.  
Unora cînd facem dragoste  
Noi sîntem singuri.  
Dar noi nu sîntem singuri  
Cînd stăm la umbra unui pom,  
În după-amiezile fierbinți de vară,  
Ori cînd închidem ochii  
Fureții de-o dulce reverie,  
Cînd mîna pruncului ne strînge  
Cu îndrăgire-arădătorul.  
O, noi nu sîntem singuri  
În fața unui trandafir în floare,  
Cînd cu jivinele  
Dăm ochi în ochi,  
Cînd ne rugăm în lață  
Altelui unei bisericici goale,  
Atunci nu sîntem,  
Noi nu sîntem singuri.

În românește de Dumitru M. Ion



Matilda Ulmu: „La farm” (Din expoziția deschisă la Galeria de artă ale Municipiului București)

## REPERE

# Dramatism și realitate istorică

Fenomen major de cultură europeană contemporană, literatura slovena este încă puțin cunoscută la noi, deși titlurile semnificative nu lipsesc, începînd de la clasicul „Cantații” al lui Ivan Cankar, „Dreptatea lui Jermaj”, tradusă în urmă cu aproape zece ani de către Valentin Desliu. Aceluși diligent și competent propagator al literaturii sud-est europene în spațiul românesc, de data aceasta amînd impresia cu Mihaila Deșliu, li datorăm apariția recentă a unei antologii din nuaștră, la care autorii sînt: Dragoste interzisă, publicată de editura Minerva în „Bibliotecă pentru tîni”. Ea prezintă unele întîlniri cu un mare și surprinzător scriitor, apropiat ca experiență istorică de ceea ce noi înținem cunosțem foarte bine, pe care a traversat-o cu o luciditate și o pertinență a observației ce caracterizează numai pe artiștii excepționali. Condiția umană este surprinsă în măreția ei, încrezută de tragedie și de impulsuri eterne, în conflict cu împrejurările și limitările vremilor atît de tulburate. O undă de compasiune

străbute povestirilor sale, o căldură ce stăruie, o răceală de clinician a descrierilor și fac cu atît mai atrăgătoare literatura acestui atît de mare și nu ne sîm să repetăm încă o dată, mare de tot scriitor.

Anton Ingolič stăpînește la perfecție arta construirii unei povestiri simple, a narativului esențial. În cadrul căreia inscrie observațiunile sale minuzioase. Încrederea în „subiectul” nuvelei îi dispensează de artiștii expresiv și îl cantonează într-un realism fundamental. Aglomerarea detaliilor se face, de asemenea, prin narativitate, este conștientă noșterea psihologică sînt de pregnant în scrierile sale. Glas Umbrele reia o temă antică, vinovăția supremă, în circumstanțe morale actuale. O tîndă din Ljubljana trăiește tensiunile provocate de o sarcină în afara căsătoriei, dar abia în ultimele pagini scriitorul ne dezvăluie că se datorează de fapt unui incest. Tatăl ei, erou al luptei de eliberare, fusese rănit de nemici, iar crucele periodice de nebulă datorate șocului din timpul războiului nu se calman decît prin tandrețea soțului sale,

adeseori confundată cu aceea a fiului. Iată de asemenea starea de afecție, și pînă la amestecul de nebulă și de tristețea fiului, iar conștința nu întorc să apară, pe fondul de unitate simțitoare, tensiunea și starea de violență, și în cele nuaștră, birine sentimentului natural, înmănușat, care înțeleg să se facă, care niciodată în Anton Ingolič nu se face prin nuaștră, și printr-un atît de curajos preluștului, printr-o inteligență, și nuaștră, devenind în lădă accentuată, și nuaștră, și nuaștră, — aceeași compunere este o compunere simonoză a fiului omenezii. „Sînt simți cum în jurul ei frumoză paternă mînașă din celuli ei natal...” Dacă nuaștră se scrie decît Glas Umbrele, dăînd din 1962 și Anton Ingolič și nuaștră menționat în nuaștră celor mai importanți nuaștră.

Fenomenul este surprinzător și în scrierile oamenilor simpli, cu instrucție redusă și cu impresii elementare, vag filtrate prin codul obișnuit de la țară sau al unor mici comunități urbane, încă îndăoștate judecătorești. Ele li permit observarea unor aspecte de viață

Aurel-Dragoș Munteanu

Continuare în pag. a 7-a

## SPORT Busuicocul și serenada

Martie se încăpîlînează să nu dea lăstari, se achină avînt, lîună și plină de așchii negre, alinerea planetei — multi au crezut așa și pe dincolo, dar n-au pleșnit nici-un drac — și mai avem drumuri de sărăc spre stadionul din Dealul Spirii, dacă-mi permițteți să vă spun încă o poveste în care febrilitatea de fotbal s-a apucat să cînte în cor cu busuicocul și mobilizatorul mars: din țara veche, țara noastră. Cînd bate vînt seacă, curgeți crupă lașă și le, buzește-n obștii cu șanpe de cîntă, trezindu-se și ei ca o vreme de aur pentru stîmpanii din dragoste. Acum și numai scum pat și în tuberculoză sub semnul iubirii, cu cîntele lipit de vîșșetea pantofelului și tînd în brațe unul din mîile de iubire ce gonesc, luna asta, pe acoperișe — Pusi scump și drag, îl-am adus un pis, mic și adocot, cu să-ți lași neagra de pe ochi. Sub cerul contînt de jugetul C.N.E.F.S., mereu în sărbătoare, unde se cultivă busuicocul, transfigurînd și serenada, s-au pîrșit trei înfrîngeri de proporție ale sportivilor noștri — nolușia de handbal, naștră de tenis și Universitatea Craiova — pe care, înălțîndu-le întze ele, încercînd sentimentul penibil cu în strada Vasile Corbu, funcționarii nu fac deosebiri în grădinișterii, în nuaștră de nuaștră cu apă chisără și să nuaștră de lozinci cu care cred că pot să bulașeze rana provocată de nuaștră noastră din drumurile Grandad. Iar cînd nu mai găsese lozinci, trec la pompele cu nuaștră și se apucă să trîndă noroiul din nuaștră în grădinișterii, în nuaștră de nuaștră cu apă chisără și să nuaștră de lozinci cu care cred că pot să bulașeze rana provocată de nuaștră noastră din drumurile Grandad. Iar cînd nu mai găsese lozinci, trec la pompele cu nuaștră și se apucă să trîndă noroiul din nuaștră în grădinișterii, în nuaștră de nuaștră cu apă chisără și să nuaștră de lozinci cu care cred că pot să bulașeze rana provocată de nuaștră noastră din drumurile Grandad.

Lucescu. El nu ne-a arătat o echipă, el optă sprezece lucruri (cîteva de beleaua maidanului), lîndu-și în teren pu, zece minute, pe alții, un șerif de oră, și așa mai departe, că doar sîntem în postul mare și fiecare are dreptul la porția lui de știe, inclusiv Mircea Sandu, chemat a trei sate oară-n loc ca să ne arate că nu se poate înțîri cele douăsprezece cruci negre rostogolitoare” din „Orășelul celest” domnit în legenda Thulei”. — Si Brissaud conchide: „Să mai menționăm în plus că numărul patru rețea celei patru brațe frînte ale svasticii (crucea rostogolitoare) simbolizînd cele patru anotîmuri, deci patru elemente, în care era un timp cînd mălă oafate în puterea „Stăpînului celor patru soci.”

Busuicocul și serenada au gîtitul o seară care se amăna frumoasă. Săcei aceseei veche ceterino, aceleși invirteli, aceleși palide prostii.

Fănuș Neagu

# Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTA ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dan Frunzățoiu, Mihai Ungheanu (redactor șef adjunct), Teodor Balș (secretar responsabil de redacție)



REDACȚIA: București, Piața Scintilei nr. 1, tel. 17 32 89  
ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 74 93  
Tiparul executat în: COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCINTEII”